

LEVEN OP HET RITME VAN DE SEIZOENEN

De dagen worden langer. Sneeuwkllokjes kondigen als eerste de heropleving van de natuur aan. Hun witte broze bloemblaadjes trotseren moedig de koude die nog steeds in de lucht hangt.

De winter is het seizoen waarin groei ogenschijnlijk stilvalt. Dat is echter maar schijn. Onzichtbaar, ondergronds is alles in volle voorbereiding voor het moment waarop sappen terug kunnen vloeien en het aardoppervlak een jeugdig groen nieuw kleedje krijgt.

Maar zover is het nu nog niet. De winter heeft zijn laatste pijlen nog niet verschoten.

Ik vraag me af hoe het heel vroeger was om die donkere koude wintermaanden door te komen. Vlaanderen was nog bosrijk. De lange nachten, aardedonker, de geluiden van nachtdieren en van de wind door de bomen, het spookachtig licht van de maan, een heldere sterrenhemel of een alles verduisterend wolkendek. Het moet heel bedreigend en mysterieus geweest zijn. Geen wonder dat men in die tijden geloofde in weerwolven, spoken en dwalende geesten.

Voor onze voorouders was de winter een rustperiode. Het werk op het land was stilgevallen, er was tijd voor het onderhoud van gereedschap, voor opknapwerkjes, voor verhalen rond de haard en voor een lange nachtrust.

Hoe anders is het nu. De dreiging van de nachtelijke duisternis kennen we nog amper. Door de verstedelijking, lichtvervuiling en voortdurende geluidsoverlast zijn we de voeling met de seizoenen een stuk kwijt. De wereld is één groot podium voor klank- en lichtspel geworden.

Een groot deel van de wereldbevolking stroomt al lang niet meer mee met de seizoenswissel en met de dag en nachtcyclus. Ze zitten in het keurslijf van een opgedrongen en kunstmatig levensritme. Het is niet te verbazen dat mensen zo moe zijn.

Daarom, ik voel me begenadigd om niet meer te moeten meedraaien in die maalstroom. Sinds ik geen betaalde arbeid meer uitvoer en ik minder vasthang aan de tijd, beleef ik de essentie van de seizoenen bewuster. In de winterperiode staat mijn energie op een lager pitje, ik heb meer behoefte aan rust - ik noem het mijn winterslaapje - en ik ben minder uithuizig. Het is een periode van intimiteit met mezelf, van reflectie. Intuïtief weet ik dat mijn vermogen om te durven genieten van deze vertraging en ogenschijnlijke passiviteit nodig zijn om de voedingsbodem te leggen voor frisse creatieve impulsen in de komende lente.

Ik kruip in mijn zetel, lekker behaaglijk met mijn fleece dekentje en een handwerkje of een boek. Net zoals een oude dame. Ik realiseer me dat ik in feite een oude dame ben. Maar in mijn gedachten en verlangens voel ik me jong. Ik kijk met veel goesting en met al enkele bescheiden plannetjes in mijn hoofd uit naar de heerlijke lentedagen. Hopelijk hoeven we daar nu niet lang meer op te wachten.

Mieke